

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/25/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124319654
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124319654.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci žalobcu: 365.bank, a.s., Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábřeží 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, zast.: JUDr. Peter Malcho, s.r.o., Stankovany 549, IČO: 55 962 165, o zaplatenie 8.004,08 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 23Csp/72/2024-108 zo dňa 20. marca 2025 a proti doplniacemu rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 23Csp/72/2014-145 zo dňa 2. júla 2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd m e n í rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 23Csp/72/2024-108 zo dňa 20.03.2025 v časti výroku I. a III. a doplniací rozsudok č. k. 23Csp/72/2024-145 zo dňa 02.07.2025 v časti vo výroku I. tak, že žalobu zamietá.

II. Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10603,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,50 % ročne zo sumy 7977,08 EUR od 21.03.2024 do zaplatenia, v splátkach po 220,- EUR mesačne splatných vždy do 25. dňa v mesiaci so splatnosťou prvej splátky v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti tohto rozsudku, a to pod následkom straty výhody splátok a zročnosti celého plnenia v prípade omeškania s plnením čo i len jednej splátky alebo jej časti. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 99,32 %, v lehote troch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, pričom o výške tejto náhrady bude po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

1.2. Doplniacím rozsudkom rozhodol tak, že výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi aj sumu 301,28 EUR, čím doplnil rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 23Csp/72/2024-108 zo dňa 20.03.2025 (výrok II.).

1.3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú istinu úveru vo výške 7977,08 EUR, úrok vo výške 1.919,35 EUR a úrok z omeškania vo výške 18,31 eur a vo výške 689,23 EUR, poplatky vo výške 27,- EUR i s úrokom z omeškania vo výške 7,50 % ročne zo sumy 7.977,08 EUR od 21.03.2024 do zaplatenia.

1.4. Žalobca v žalobe dôvodil tým, že dňa 24.07.2019 uzatvoril v právnom postavení veriteľa so žalovanou v právnom postavení dlžníka Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX (ďalej aj ako „Zmluva“), ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli okrem iného Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery (ďalej aj ako „OP“). Žalovaná svojím podpisom na Zmluve potvrdila, že sa s týmito dokumentmi oboznámila a súhlasí s ich obsahom. Na základe Zmluvy žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 10000,- eur (ďalej aj len „Istina“). Žalovaná sa v zmysle Zmluvy zaviazala vrátiť žalobcovi Istinu a zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa Zmluvných dokumentov (všetky tieto peňažné plnenia ďalej spolu aj ako „Úver“). Žalovaná neplnila Úver riadne a včas. V dôsledku omeškania žalovanej s platením úveru žalobca upozornil žalovanú na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti Úveru a nakoľko žalovaná na upozornenie nereagovala, vyhlásil dňa 07.02.2023 Úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti Úveru žalovaná vykonala nasledovné úhrady, ktoré žalobca započítal prednostne na istinu: dňa 16.02.2024 sumu vo výške 137,73 EUR, dňa 20.03.2024 sumu vo výške 137,73 EUR. Žalobca pred podaním žaloby prostredníctvom právneho zástupcu opätovne vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy, avšak tá do padania žaloby žiadnu ďalšiu splátku Úveru neuhradila. Voči žalovanej si žalobca uplatnil nielen zákonné úroky z omeškania v súlade s ustanovením § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ale aj na zmluvne dojednané úroky v sadzbe 10,50 % ročne. Žalobca uviedol, že podľa Obchodných podmienok je v prípade, ak sa úver stane predčasne splatným, oprávnený ďalej úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom dojednaným v Zmluve a v tejto súvislosti poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16. júna 2020 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/125/2018 zo dňa 18. júna 2020. Žalobca prostredníctvom amortizovaného výpisu obsiahnutého v zmluve preukazoval, že za riadneho plnenia povinností by žalovaná zaplatila úroky z istiny v súhrnnej výške 4.792,47 EUR. Žalobca prepisom z listiny "Aktuálny stav úveru" preukazoval aj súhrnnú výšku platieb započítaných na úroky, t. j. 2.873,12 EUR. Ďalej uviedol, že platby vykonané žalovanou po vyhlásení predčasnej splatnosti Úveru sa započítavajú prednostne na istinu a jemu tak vzniká nárok na úroky z istiny vo výške 1.919,35 EUR ako rozdiel medzi súhrnnou výškou úrokov, ktoré by žalovaná zaplatila pri riadnom plnení a už zaplatenými úrokmi. Okrem toho si voči žalovanej uplatnil aj nárok na zaplatenie bankových poplatkov vo výške spolu 27,- EUR, na ktoré vznikol žalobcovi nárok a ktoré sú účtované v zmysle Zmluvy a Sadzobníka poplatkov. V podaní doručenom súdu dňa 26.06.2024 žalobca uviedol, že náležite skúmal pred samotným poskytnutím úveru platobnú schopnosť žalovanej v zmysle § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to najmä (nie výlučne) s prihliadnutím na druh úveru, účel úveru a dobu trvania úveru. Mal zato, že konajúcemu súdu dostatočne preukázal splnenie si povinnosti v zmysle ust. § 7 ods. 1, dostatočne preskúmal bonitu žalovanej a pri skúmaní schopnosti žalovanej splácať úver konal s odbornou starostlivosťou. Žalobca zároveň uviedol, že úver bol vyhlásený ako predčasne splatný v dôsledku omeškania žalovanej so splátkou splatnou 15.10.2022.

1.5. Žalovaná s podanou žalobou nesúhlasila. Namietala, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN a odpláte a okrem toho podľa jej názoru neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. List žalobcu „Vec: Upozornenie – Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ ako aj list „Vec: Výzva na úhradu dlžnej sumy“, označila za neplatné právne úkony v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 15.06.2022 sp. zn. 7CoCsp/32/2022 uviedla, že z obsahu úkonu veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok - uplatnenia režimu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Zo znenia ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva požiadavka konkrétnosti upozornenia, t. j. určenia omeškanej splátky, ku ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa § 565 OZ týka, t. j., že dlžník nesplatil niektorú (teda nie niektoré) svoju splátku. Obe výzvy s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, bez presného označenia konkrétnej mesačnej splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, sú pre neurčitost' neplatnými právnymi úkonmi a preto neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

1.6. Z dokazovania vykonaného oboznámením listinných dôkazov predložených stranami sporu súd prvej inštancie zistil, že žalobca (pôvodne pod obchodným menom Poštová banka, a.s.) so žalovanou

ako dlžníčkou uzavreli dňa 24.07.2019 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, dobrá pôžička, na základe ktorej sa dohodli na poskytnutí bezúčelového úveru (bod 2.2) vo výške 10.000,- EUR. V zmluve boli uvedené podmienky: výška úveru 10.000,- EUR, celková čiastka úveru: 16.044,47 EUR, počet splátok: 96, splátka 166,09 EUR, poplatok za poskytnutie úveru vo výške 100,- EUR, výška anuitnej splátky 154,09 EUR, mesačné náklady spojené s poistením 12,- EUR, ročná úroková sadzba: fixná 10,50 %, RPMN 13,90 %, priemerná hodnota RPMN 8,39 %, splatnosť prvej splátky: 15.08.2019, dátum konečnej splatnosti: 15.07.2027, dátum splátky k: 15. dňa v mesiaci, doba trvania zmluvy: na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov. Zo žiadosti o spotrebiteľský úver zo dňa 23.07.2019, ktorú žalovaná podpísala, vyplýva údaj o korešpondenčnej adrese žalovanej, údaj o počte vyživovacích povinností, údaj o zamestnávateľovi žalovanej a údaj o čistom mesačnom príjme žalovanej vo výške 680,- EUR a že žiada o poskytnutie úveru vo výške 10.000,- EUR s dobou splácania 8 rokov a k žiadosti pripojila doklad – výpis z účtu VUB o splatení úveru zo dňa 19.07.2019. Potom, ako bola žalovaná písomnosťou listinou žalobcu zo dňa 11.01.2023, odoslanou dňa 12.01.2023 a ktorá jej bola doručovaná prostredníctvom poštového podniku dňa 16.01.2023 vyzvaná na úhradu 944,02 EUR, pozostávajúca vo výške 929,02 EUR a poplatkov vo výške 18,- EUR v lehote 15 dní od doručenia, spolu s upozornením, že žalobca je oprávnený vyhlásiť úver predčasne splatným, v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy, žalobca žalovanú výzvou zo dňa 07.02.2023 na úhradu dlžnej sumy (č. VYZ0702/239), ktorú žalobca dňa 08.02.2023 odoslal žalovanej na ňou uvedenú adresu ako korešpondenčná prostredníctvom poštového podniku

a ktorá jej bola doručovaná prostredníctvom poštového podniku dňa 10.02.2023 vyzval k okamžitej úhrade úveru, t. j. úver predčasne zosplatnil (v súlade s bodom 4.4 zmluvy zo dňa 24.07.2019). Ďalej z predložených listín žalobcu – Aktuálny stav úveru ku dňu: 31.01.2024 vyplynulo, že žalovaná uskutočnila čerpanie dňa 24.07.2019 vo výške 1.0000,- EUR a v čase od 25.07.2019 do 13.10.2022 vykonávala úhrady, podľa tvrdení žalobcu v celkovej výške 5.182,58 EUR, ktorými uhradila poplatky v sume 562,- EUR, úroky v sume 2.873,12 EUR a istinu úveru v sume 1.747,46 EUR. Nesporné bolo aj to, že žalovaná žalobcovi uhradila ešte dňa 16.02.2024 sumu 137,37 EUR a dňa 20.03.2024 sumu 137,37 EUR. Z listín predložených žalovanou vyplynulo, že jej mesačný príjem za 01/2025 predstavuje sumu 905,77 EUR, a má mesačné výdavky vo výške 55,- EUR elektrina, 126,- EUR plyn a 17,33 EUR digi služby a cca 113,- EUR náklady na telefón. Z listiny o výpočte RPMN prvoinštančný súd zistil, že pri úvere vo výške 10.000,- EUR zo dňa 24.07.2019 s 96 mesačnými splátkami vo výške 166,09 EUR splatnými vždy k 15. dňa v mesiaci, s prvou splátkou dňa 15.08.2019 s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 100,- EUR je výška RPMN 12,81 %, a podľa listiny dostupnej na webovom sídle Ministerstva financií SR - Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za

1. Štvrtrok 2019 bola RPMN pri spotrebiteľských úveroch 8,39 %. Z listín predložených žalobcom a to zo Žiadosti o spotrebiteľský úver zo dňa 23.07.2019 a Dát dopytu zo dňa 23.07.2019 na meno žalovanej a písomného vyjadrenia žalobcu vyplynulo, že žalobca posudzoval schopnosť žalovanej splácať úver z týchto listín, pričom ako vyplýva z jeho vyjadrenia, vychádzal i z tvrdení uvedených priamo žalovanou, ktorá v tejto žiadosti uviedla, že je zamestnaná, s 2 vyživovacími povinnosťami a jej čistý mesačný príjem je vo výške 680,- eur mesačne s tým, že žiadne iné úvery a pôžičky nespláca.

1.7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1 až 4, § 3 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, § 7 ods. 1, 17, § 11 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch). Konštatoval, že zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovanou zo dňa 24.07.2019 má spotrebiteľský charakter, preto pri posúdení predmetného záväzkového vzťahu vychádzal nielen

z ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich zmluvou o úvere, ale aplikoval aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.8. Pri posudzovaní dôvodnosti námietky žalovanej o tom, že úver poskytnutý jej na základe zmluvy zo dňa 24.07.2019 je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie údajov v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch súd prvej inštancie poukázal na to, že predmetná zmluva obsahuje v bode 2. 2. všetky údaje pre výpočet RPMN.

Zdôraznil, že od 01.05.2018 neuviedenie údajov o PRPMN nemá za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru - od uvedeného dátumu už uvedenie priemernej hodnoty RPMN už nie je náležitou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uzavrel, že nakoľko nezistil inú absenciu údajov v zmluve

vyvolávajúcu účinky bezúročnosti a bezpoplatkovosti v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý úver nie je bezúročný a bez poplatkov.

1.9. Čo sa týka tvrdenia žalovanej, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu uvedeného v § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko žalobca pred poskytnutím úveru neskúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, čo možno považovať za hrubé porušenie povinností v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie na základe listiny dôkazov predložených žalobcom konštatoval, žalobca si dôsledným preverením a vyhodnotením bonity žalovanej riadne splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z citovaných ustanovení.

1.10. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s procesnou obranou žalovanej o nesplnení podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobca dodržal podmienky zosplatnenia. Vychádzal zo zistenia, že žalobca ako veriteľ sa so žalovanou ako dlžníkom dohodli na plnení v splátkach i na možnosti úver zosplatiť v prípade neuhradenia splátky, čo preukazuje bod 4.4 zmluvy zo dňa 24.07.2019. Žalobca vyzval žalovanú písomnosťou zo dňa 11.01.2023, ktorú odoslal dňa 12.01.2023, ktorá jej bola doručovaná (uložená) dňa prostredníctvom poštového podniku dňa 16.01.2023, na úhradu omeškaných splátok v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy spolu s upozornením, že žalobca je oprávnený vyhlásiť úver predčasne splatným, v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy. Žalobca pritom tvrdil, že úver bol vyhlásený ako predčasne splatný v dôsledku omeškania žalovanej so splátkou splatnou 15.10.2022, ktoré tvrdenie žalovaná nepoprela a z vykonaného dokazovania toto tvrdenie žalobcu i vyplýva. Preukázateľne, ako vyplýva z kópie zásielky spolu s doručenkou, bola dňa 12.01.2023 žalovanej na jej adresu táto výzva podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka odoslaná, a vzhľadom na Obchodné podmienky a Všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalobca pripojil k návrhu na vydanie platobného rozkazu (bod 4.3.4), považuje sa táto písomnosť piatym dňom od jej odoslania za doručení. Keďže k úhrade zo strany žalovanej v lehote 15 dní nedošlo, žalobca výzvou zo dňa 07.02.2023 (č. VYZ0702/239), ktorú žalobca dňa 08.02.2023 odoslal žalovanej na ňou uvedenú adresu ako korešpondenčná prostredníctvom poštového podniku) žalovanú vyzval k okamžitej úhrade úveru, t.j. úver predčasne zosplatiť. Účinky zosplatnenia nastali dňom 13.02.2023, pretože písomnosť bola dňa 08.02.2023 žalovanej na jej adresu odoslaná, a vzhľadom na Obchodné podmienky a všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalobca pripojil k návrhu na vydanie platobného rozkazu (bod 4.3.4) považuje sa táto písomnosť piatym dňom od jej odoslania za doručení.

1.11. Súd prvej inštancie zdôraznil, že zo žiadneho ustanovenia, ani z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ani z § 565 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že vo výzve podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka musí byť táto omeškaná splátka výslovne konkretizovaná, a ak v tejto písomnosti uvedená nie je, je takýto právny úkon neplatný. Aj keď žalovaná poukazovala na rozhodnutie krajského súdu, z ktorého takýto názor vyplýva, uviedol, že takýmto rozhodnutím nie je viazaný. Z týchto dôvodov tvrdenie žalovanej, že účinky mimoriadneho zosplatnenia úveru nenastali pre neplatnosť právneho úkonu žalobcu zo dňa 11.01.2023, vyhodnotil ako nedôvodné. Taktiež nepovažoval za dôvodnú ani obranu žalovanej, že ku dňu 11.01.2023 nebola v omeškaní. Dôvodil tým, že žalobca v rozhodných skutočnostiach uviedol, že úver bol vyhlásený ako predčasne splatný v dôsledku omeškania žalovanej so splátkou splatnou 15.10.2022. Tvrdeniami a listinou žalobcu (stav úveru) mal preukázané, že žalovaná od 25.07.2019 do 13.10.2022 uhradila sumu 5.182,58 EUR, pričom z tejto sumy dňa 13.10.2022 (naposledy do 11.01.2023) uhradila sumu 94,52 EUR. Mal za to, že výška splátky bola stranami zmluvy dohodnutá v sume 166,09 EUR, z čoho je zrejmé že splátku, ktorá bola splatná dňa 15.10.2022, žalobcovi žalovaná neuhradila riadne v plnej výške a neuhradila ju ani inak (napr. skôr) pretože do 15.10.2022 mala žalobcovi, ak by platila riadne a včas všetky splátky, uhradiť sumu vo výške 6477,51 EUR (ako 39 splátok vo výške 166,09 EUR). To preukázateľne neučinila, preto bola so splácaním úveru, ktorý z vyššie uvedených dôvodov nie je bezúročný a bez poplatkov v omeškaní, konkrétne v omeškaní so splátkou splatnou dňa 15.10.2022, ktorú preukázateľne v lehote 15 dní neuhradila (ďalšiu úhradu za účelom splácania úveru uhradila až 16.02.2024). Žalobca ako veriteľ listom zo dňa 07.02.2023 platne úver poskytnutý na základe zmluvy zo dňa 24.07.2019 riadne zosplatiť po tom, čo žalovanú na omeškanie splátky listom zo dňa 11.01.2023 upozornil s následkom zosplatnenia úveru, ak nedôjde k úhrade.

1.12. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaná si povinnosti vyplývajúce z vyššie uvedenej zmluvy, a to povinnosť uhrádzať dojednané splátky, preukázateľne riadne a včas neplnila. Veriteľ preto oprávnené, v zmysle zákonného ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka a dojednania v článku 4.4. zmluvy, vyhlásil úver dňa 13.02.2023 za predčasne splatný (listinou zo dňa 07.02.2023). Pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru, a to v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením úveru, veriteľ v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vo výzve zo dňa 11.01.2023 dňa 17.01.2023 upozornil žalovanú, že je v omeškaní s tým, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy, môže banka vyhlásiť úver za predčasne splatný a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky jednorázovo. Súdom priznaná suma preto predstavuje istinu vo výške 7.977,08 EUR (výška poskytnutého úveru 10.000 mínus platby žalovanej započítané na istinu vo výške 1747,46 EUR a vo výške 275,46 EUR). Ďalej súd prvej inštancie akcentoval, že povinnosťou dlžníka so zmluvy o úvere je vrátiť poskytnutý úver a zaplatiť dojednaný úrok, preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky vo výške 1.919,35 EUR. V zmysle amortizačnej tabuľky mala žalovaná uhradiť na úroky 4.792,47 EUR (ako 16.044,47 mínus 1.152 EUR poplatky na poistenie (96x12) a mínus 10.000 a mínus 100,- EUR spracovateľský poplatok) eur a tieto uhradila len vo výške 2.873,12 EUR. Pri rozhodovaní rešpektoval právny názor Najvyššieho súdu SR uvedený v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020, podľa ktorého v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, a preto priznal žalobcovi náhradu na zaplatenie úrokov do dojednanej konečnej doby splatnosti úveru, ktorá predstavuje úrok, aký by pri riadnom plnení povinností žalovaná zaplatila ako cenu peňazí. Žalobcovi priznal v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj úrok z omeškania, nakoľko žalovaná sa dostala do omeškania s platením svojho peňažného záväzku, a to vo výške 7,50 % ročne zo sumy istiny úveru 7.977,08 EUR od 21.03.2024 do zaplatenia. Z uplatneného nároku nepriznal žalobcovi nárok v časti o zaplatenie 27,- EUR ako nezaplatené poplatky z dôvodu, že žalobca o výške týchto poplatkov neuviedol rozhodné skutočnosti a na preukázanie tohto svojho nároku dôkazy nepredložil. Lehotu na plnenie určil podľa ust. § 232 ods. 3 CSP. Zohľadnil príjem žalovanej, jej majetkové pomery a tiež skutočnosť že žalovaná má dve vyživovacie povinnosti a umožnil jej zaplatiť plnenie v mesačných splátkach po 220,- EUR a v dlhšej lehote. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, 2 CSP a trovy konania pomerne rozdelil.

2. Dopĺňacím rozsudkom č. k. 23Csp/72/2014-145 zo dňa 2. júla 2025 súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj sumu 301,28 EUR s tým, že podľa výroku II. tým doplnil rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 23Csp/72/2024-108 zo dňa 20.03.2025. Svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 225 CSP, návrhom žalobcu na vydanie dopĺňacieho rozsudku a zistením, že opomenul rozhodnúť aj o nároku žalobcu na zaplatenie nákladov priamo súvisiacich s uplatnenou pohľadávkou v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a to vo výške 301,28 EUR, ktoré predstavujú náklady za právnu službu a to ako odmena za úkon právnej služby vo výške 237,34 EUR podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a tzv. režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 13,73 eur, spolu s DPH (16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

3.1. Proti rozsudku č. k. 23Csp/72/2024-108 zo dňa 20. marca 2025 podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 k ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedla, že nesprávne skutkové zistenia, ktoré vyústili do nesprávneho právneho posúdenia, spočívajú v konštatovaní prvoinštančného súdu o splnení podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

3.2. Žalovaná vyjadrila presvedčenie, že nakoľko Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru, ako aj Výzva na úhradu dlžnej sumy“ (zosplatenie úveru) neobsahujú uvedenie konkrétnej mesačnej splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a keďže v spotrebiteľských sporoch sa zmena žaloby nepripúšťa a žalobca si uplatnil nárok na základe zosplatenia úveru, ktoré je však neplatné, je potrebné zamietnuť žalobu v celom rozsahu.

3.3. Zdôraznila, že pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce, či v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak však spotrebiteľ zaplatí zmeškané splátky pohľadávky skôr ako veriteľ uplatnil právo, uplatnenie po takomto zaplatení zmeškanej pohľadávky je neúčinné. Účelom je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k

splatneniu dlhu pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie dlhu. Z uvedeného je zrejmé, že výzva podľa ust. § 53 ods. 9 OZ musí byť jasná a určitá, aby spotrebiteľ nadobudol vedomosť, s ktorou konkrétnou splátkou je v omeškaní viac ako tri mesiace, aby sa prípadným zaplatením omeškanej splátky mohol účinne vyhnúť zosplatneniu celej pohľadávky.

3.4. Žalobkyňa poukázala na to, že žalobca jej listom zo dňa 11.01.2023 označeným ako „Vec: Upozornenie na splatenie dlžnej časti úveru“ oznámil, že pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere je viac ako tri mesiace po lehote splatnosti vo výške 944,02 eur, zároveň ju vyzval na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy, v opačnom prípade je banka oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. Takto formulovaná výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nespĺňa zákonné požiadavky tak, ako to má na mysli ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Takáto výzva je neurčitá a nezrozumiteľná. Žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal využitie práva na predčasné zosplatnenie zvyšku úveru. Nemohlo tak dôjsť ani k predčasnej splatnosti peňažného záväzku. Z výzvy nevyplýva, ktorou konkrétnou splátkou sa dostala do omeškania so splácaním úveru dlhšie ako tri mesiace.

3.5. Argumentovala tým, že predčasné zosplatnenie spotrebiteľského úveru je právom veriteľa a uvedené je v prípade spotrebiteľského vzťahu za splnenia podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Práve z dôvodu, že sa jedná o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (toto môže využiť podľa vlastného uváženia ku ktorejkoľvek omeškanej splátke za splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ), je potrebné konkretizovať, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatnenia úveru. Preto z jednostranného právneho úkonu veriteľa by malo byť zrejmé splnenie podmienok v tomto ustanovení. V zmysle § 53 ods. 9 OZ vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru musí predchádzať upozornenie spotrebiteľa, t. j. jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým sa oznamuje, že na základe ich dohody uplatní svoje právo podľa § 565 OZ, pretože dlžník je v omeškaní so zaplatením splátky. Z obsahu tohto úkonu musí byť zrejmé splnenie zákonných podmienok - uplatnenia režimu § 53 ods. 9 OZ, ako aj výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ. Zo znenia ust.

§ 53 ods. 9 OZ vyplýva požiadavka určenia omeškanej splátky, ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa ust. § 565 OZ týka, t. j. že dlžník nesplatil niektorú svoju splátku. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon. Taký právny úkon, ktorým žalobca zosplatnil celý úver (teda predčasné zosplatnenie), z ktorého nebolo zrejmé, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku bol úver zosplatnený, je neurčitý právny úkon a s poukazom na ust. § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho neurčitosť aj neplatný právny úkon.

3.6. Podľa názoru žalovanej, právne úkony veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 a ust. § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. list označený ako „Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 11.01.2023 a „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ (zosplatnenie úveru) zo dňa 07.02.2023 nemožno považovať z dôvodu ich neurčitosti a nezrozumiteľnosti za platné právne úkony (§ 37 ods. 1 OZ), ktoré mohli viesť k účinkom zosplatnenia dotknutého spotrebiteľského úveru. V kontexte uvedeného poukázala na právny názor vyplývajúci

z judikatúry súdov Slovenskej republiky (rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 31.07.2024 sp. zn. 7CoCsp/10/2024, sp. zn. 11CoCsp/16/2024 zo dňa 25.06.2024, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.06.2024 sp. zn. 11CoCsp/7/2024).

3.7. Žalovaná ďalej uviedla, že rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024 bola vyriešená otázka, či vo výzve veriteľa dlžníkovi pred zosplatnením podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je veriteľ povinný uvádzať aj konkrétnu splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní, a to tak, že pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva - odkaz na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Najvyšší súd uviedol, že identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka

o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru. Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo

k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. S vyššie uvedeným záverom sa stotožnil Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024, keď uviedol, že neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, malo za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore.

3.8. Vzhľadom na vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR žalovaná zotrvala na názore, že vo výzve na úhradu pred zosplatnením podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka - Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 11.01.2023 musí byť uvedené, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní. Je zrejmé, že uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022 bolo prekonané aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napr. sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024).

3.9. Žalovaná ďalej poukázala na charakter sporového konania, ktoré je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou nemôže byť. Keďže zosplatnenie úveru treba vyhodnotiť ako neplatné a žalobca uplatnený nárok skutkovo vymedzil ako plnenie z predčasne zosplatneného úveru (žalobca si uplatnil svoju pohľadávku vyplývajúcu mu z uzatvorenej zmluvy o úvere v celosti t.j. zosplatnenú), je potrebné zamietnuť žalobu ako celok, nakoľko nie je možné priznať žalobcovi plnenie z jednotlivých už splatných a nepremlčaných splátok

a to s poukazom na vymedzenie žaloby v zmysle § 132 ods. 1 CSP, ktorou si žalobca uplatnil svoj nárok ako zosplatnený v celosti. Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu (§ 216 CSP), pričom zmena prípadných skutkových tvrdení zo strany žalobcu by predstavovala zmenu žaloby, ktorá je v spotrebiteľských sporoch neprípustná, ak je žalovaným spotrebiteľ.

3.10. Uviedla, že nakoľko žalobca uplatnený nárok skutkovo vymedzil ako plnenie z predčasne zosplatneného úveru, nemohol súd prvej inštancie posudzovať nárok ako plnenie jednotlivých splatných mesačných splátok, pretože by išlo o úplne odlišný nárok (vyplývajúci z iných skutkových tvrdení), pričom v spotrebiteľskom spore zmena žaloby (ktorou je aj zmena podstatných skutkových tvrdení) nie je v zmysle ust. § 294 CSP prípustná. Súd nemohol nárok posudzovať inak, v takom prípade konal by v rozpore s CSP. V tejto súvislosti žalovaná poukázala aj na rozhodovaciu prax Krajského súdu Žilina (napr. rozhodnutie sp. zn. 11CoCsp/12/2024 zo dňa 30.04.2024, sp. zn. 11CoCsp/9/2024 zo dňa 30.04.2024, sp. zn. 10CoCsp/14/2023, sp. zn. 10CoCsp/49/2021 zo dňa 31.03.2022, sp. zn. 6CoCsp/49/2021 zo dňa 29.04.2022). Táto judikatúra Krajského súdu Žilina vychádza

z právneho názoru Najvyššieho súdu SR vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024, podľa ktorého: „vychádzajúc z opísaného procesného stavu dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd svojím postupom pri posudzovaní žalobou uplatneného nároku žalobkyne prekročil rámec ňou vymedzeného petitu, pretože jej priznal plnenie

z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. Aj keď sa bezpochyby žalobkyňa domáhala priznania plnenia z rovnakej zmluvy, aká bola oboznámená prvoinštančným a odvolacím súdom, po skutkovej stránke v žalobe jasne tvrdila, že došlo

k zosplatneniu poskytnutého úveru a v uvedenom smere produkovala k svojim tvrdeniam aj dôkazy. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, majúci za to, že k zosplatneniu úveru došlo, avšak odvolací súd bol naopak názoru, že zosplatnenie úveru je neplatné. Pokiaľ napriek uvedenému bez procesnej aktivity žalobkyne, ktorá sa na jediné pojednávanie nariadené odvolacím súdom nedostavila, tejto priznal časť uplatneného nároku v spore (spolu s príslušenstvom), v ktorom nemohol prekročiť návrhy strán (§ 216

CSP), naviac s ochranou slabšej strany, ktorou bol žalovaný, porušil tým zásadu „ne ultra petitem“, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces.“

3.11. S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalovaná zdôraznila, že zosplatenie úveru v danej veci je neplatné, ide o neplatný právny úkon nemajúci žiadne právne účinky (k zosplateniu celej pohľadávky v skutočnosti teda nedošlo), a pokiaľ bol

v zmluve dohodnutý termín konečnej splatnosti úveru až dňa 15.05.2026, žalobca tak nie je oprávnený požadovať splatenie celého dlhu jednorazovo. Žalovanému preto naďalej zostalo zachované právo splácať poskytnutý úver v dojednaných mesačných splátkach, keďže splatnosť úveru podľa dojednaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere - lepšia splátka zo dňa 25.11.2019 ešte nenastala. Žaloba bola podaná predčasne, preto ju bolo potrebné zamietnuť. Žalovaná na podporu svojich tvrdení poukázala na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 05.03.2025 sp. zn. 11CoCsp/2/2025.

3.12. Žalovaná z rovnakých dôvodov, pre nesprávnosť skutkových a právnych záverov formulovaných v súvislosti s predčasným zosplatením úveru, napadla odvolaním aj doplniaci rozsudok. Opakovane argumentovala tým, že vo výzve na úhradu pred zosplatením (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) musí byť uvedené, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní. Keďže výzva s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti) je pre neurčitost' v zmysle § 37 ods. Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti.

3.13. Zdôraznila, že uvedená sporná otázka bola vyriešená kolégiom Najvyššieho súdu SR, ktorý uverejnil v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2025 - Rozhodnutia vo veciach občianskoprávných pod bodom 34, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022, v zmysle ktorého: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do

31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

3.14. Ďalej uviedla, že v zmysle právnych záverov vyjadrených v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024 nie je možné priznať žalobcovi plnenie uplatnenej žalobou, resp. jeho časť z iného skutkového základu, než bol vymedzený v žalobe, a to vzhľadom na zásadu „ne ultra petitem“, vyjadrenú v § 216 CSP v kontexte s tým, že v spotrebiteľských sporoch sa zmena žaloby nepripúšťa.

3.15 Vzhľadom na uvedené, keď bolo preukázané, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je neplatné, navrhla, aby odvolací súd zmenil obe rozhodnutia prvoinštančného súdu - rozsudok č. k. 23Csp/72/2024-108 zo dňa 20. marca 2025 i doplniaci rozsudok č. k. 23Csp/72/2014-145 zo dňa 2. júla 2025 v napadnutom rozsahu v zmysle § 388 CSP a to tak, že zamietne žalobu a prizná jej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4.1 Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniam žalovanej proti obom rozhodnutiam prvoinštančného súdu navrhol tieto ako vecne správne v napadnutej časti potvrdiť. Uviedol, že napriek rôznorodosti súdnych rozhodnutí ohľadom povinnosti uvedenia konkrétnej splátky vo výzve na splatenie omeškaných splátok, resp. vo výzve na splatenie zostatku úveru sa nestotožňuje s právnym stanoviskom, ktoré zastáva žalovaná, pretože k uvedenému záveru nemožno dospieť ani gramatickým resp. teleologickým výkladom daného zákonného ustanovenia.

4.2. Dôvodil tým, že v poradí prvá z kumulatívnych zákonných podmienok ustanovuje, že právo na jednorazové splatenie pohľadávky bude mať veriteľ najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Ak zákonodarca označuje omeškanú splátku, má tým na mysli aj každú ďalšiu splátku, ktorá bude vnímaná ako prvá omeškaná splátka, napríklad v prípade, ak sa spotrebiteľ omešká s troma po sebe idúcimi splátkami, rozhodujúca bude v poradí prvá omeškaná splátka. V poradí druhá kumulatívna podmienka je ustálená v rovine pozitívneho konania dodávateľa, ktorý je pred jednorazovým zosplatením pohľadávky povinný spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní pred jednorazovým zosplatením pohľadávky upozorniť spotrebiteľa na výkon tohto práva. Ak zákonodarca ustanovil povinnosť upozorniť spotrebiteľa, je dôležité, aby túto povinnosť

dodávateľ splnil vzhľadom na zákonnú lehotu jednak uplynutia 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a jednak na zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním svojho práva. Upozornením má zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa, a z ktorej obsahu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu, a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 OZ a v súlade s odsekom 8 § 53 OZ. Nie je teda výslovne obsahovo stanovená podmienka určitosti právneho úkonu viazaná na presné označenie splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu úveru.

4.3. Čo sa týka obsahu upozornenia, ako aj zosplatňujúcej výzvy, žalobca namietať povinnosť uvedenia resp. označenia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu pohľadávky. Zákonnou požiadavkou pre uplatnenie práva zosplatniť úver zo strany veriteľa je jednak dojednanie medzi veriteľom a spotrebiteľom, omeškanie so splátkou presahujúce dobu troch mesiacov a upozornenie na vznik oprávnenia výkonu tohto oprávnenia podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v lehote nie kratšej ako 15 dní. Dojednanie zosplatnenia úveru nebolo v tomto prípade sporné.

4.4. Pokiaľ ide o obsah oznámenia (upozornenia), žalobca nesúhlasil s námietkou o neurčitosti právneho úkonu. Podľa jeho názoru je z upozornenia zrejmé, z ktorého zmluvného vzťahu vychádza, čo zamýšľa a z akého dôvodu došlo k vzniku práva na zosplatnenie úveru. V uvedenom prípade interpretáciu neurčitosti gramatickým výkladom nemožno akceptovať. Zákonné ustanovenia je nutné vykladať najmä z prihliadnutím na ich účel. Účelom ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo zamedzenie tzv. zrýchleného procesu výkonu práv veriteľa a zabezpečenie práva spotrebiteľa predísť strate výhody splátok dodatočným plnením v lehote nie kratšej ako 15 dní.

4.5. Vzhľadom na logiku veci nedáva zmysel, aby žalobca označoval potencionálnu zosplatňujúcu splátku a jej výšku v upozornení, pretože spotrebiteľia sú v omeškaní nielen viac ako tri mesiace, ale aj spravidla v omeškaní minimálne s tromi splátkami. Doplatením potencionálnej zosplatňujúcej splátky by si spotrebiteľia oprávnenie zosplatnenia len oddialili o mesiac, avšak by mu nezamedzili. Oznámenie celkovej čiastky v omeškaní, ktorá je uvedená v upozornení vychádza z účelu ustanovenia § 53 ods. 9, ktorým je najmä možnosť spotrebiteľa dodatočným plnením zabrániť reálnej strate výhody splátok. Ak by zákonodarca zamýšľal ako podmienku určitosti tohto úkonu uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu pohľadávky, "expressis verbis" by túto podmienku stanovil. Tvrdenie žalobcu podporuje aj skutočnosť, že novelou platnou a účinnou ku dňu 01.11.2024 došlo k modifikácii ustanovenia § 53 ods. 9, zároveň zákonodarca v ustanovení § 53 ods. 10 spresnil podmienky potrebné na naplnenie výzvy podľa ustanovenia § 53 ods. 9, pričom jednoznačne uviedol, čo musí byť vo výzve uvedené, a tým je uvedenie „sumy splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní.“ Je zrejmé, že ani právna úprava platná a účinná v čase uzavretia zmluvy so žalovaným a ani súčasná úprava ustanovenia § 53 ods.9 nestanovuje povinnosť uvedenia konkrétnej splátky v predmetnej výzve. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že zmena výkladu zákonných ustanovení narušá princíp právnej istoty tak pre veriteľov, ako aj dlžníkov.

4.6. Žalobca z dôvodov vyššie uvedených zastával názor, že uvedenie splátky pre ktorú došlo k zosplatneniu pohľadávky, nie je obligatórnou náležitosťou, ktorú by stanovoval zákon a rovnako tak podmienky vzťahujúce sa na obsah listín, ktorými je zabezpečovaný proces zosplatnenia pohľadávky, a ktoré uviedla v odôvodnení odvolania žalovaná, nemajú oporu v zákonnej úprave, vo vykonávacom právnom predpise či v ustálenej rozhodovacej praxi súdov, ktoré nepovažujú žalobcom predložené listiny za neurčité. Uviedol, že ide o množstvo rozhodnutí a poukázal napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11CoCsp/7/2023 zo dňa 30.03.2023.

4.7. Napriek skutočnosti, že žalovaná považuje rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 30.01.2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022 za prekonané, žalobca upriamil pozornosť na to, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Požiadavka jednotného uplatňovania práva za rovnakých skutkových okolností je legitímna aj z pohľadu dodržania princípu rovnosti pred zákonom. Povinnosť súdu rozhodovať v súlade s ustálenou praxou je v istom napätí s praktickou dostupnosťou judikatúry, ktorá ju má tvoriť. V tejto súvislosti ústavný súd vyslovil, že ustálená prax dovolacieho súdu má byť zrejmá nielen dovnútra, ale aj

navonok (I. ÚS 115/2020). Na druhej strane je potrebné dodať, že ani záväznosť judikatúry najvyšších súdnych autorít nie je absolútna, teda že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých veciach. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 CSP), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal. Inými slovami, súd má možnosť odkloniť sa v právnom posúdení veci od ustálenej súdnej praxe. Z praktického pohľadu je ale vhodné, aby súd svoj odklon formuloval s jasnou reflexiou, že mu je skoršia ustálená judikatúra známa a aby s ňou viedol kvalifikovanú polemiku. Vzhľadom na náhlu zmenu rozhodovacej praxe ohľadom platného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úverov vzniká otázka, čo v uvedenom prípade možno považovať za odklon a čo za ustálenú rozhodovaciu prax, keďže trend namietania absencie špecifikácie splátky sa prejavil len za posledný rok, pričom rozhodovacia prax nespochybňujúca platnosť zosplatenia tu zotráva podstatne dlhšie obdobie.

5.1. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 21.08.2025 zotrvala na svojich námietkach a tvrdeniach uvedených v odvolaniach. Argumentáciu a polemiku žalobcu (najmä z jeho pohľadu ne/potrebnosti presnej identifikácie mesačnej splátky, pre ktorú dôjde k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru) označila za právne irelevantnú z dôvodu, že táto otázka už medzitým bola vyriešená občianskoprávnym kolégium Najvyššieho súdu SR.

5.2. Uviedla tiež, že hoci v čase pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti neexistovala ustálená judikatúra ohľadne skutočnosti, že by upozornenie pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti malo nad rámec zákonných ustanovení obsahovať obligatórne splátku, pre ktorú dochádza k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/198/2017 z 19. marca 2018, na ktorý vo svojej rozhodovacej činnosti odkazuje aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 171/2024-19 zo dňa 3. apríla 2024, „nový (judikatúrou nanovo, prípadne inak formulovaný) právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne). Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza“

6. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 11.09.2025 taktiež v plnom rozsahu zotrval na všetkých svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Doplnil, že žalovaná nemôže spochybňovať svoje povinnosti a právny základ dlhu, ktorý jej vznikol. Dlžník je zodpovedný za svoje omeškanie a nemožno dopustiť, aby veriteľ bol ukrátený o svoje zákonné právo uplatniť pohľadávku. Zámer žalovanej presúvať zodpovednosť za svoje omeškanie na žalobcu je neprijateľný a v rozpore s princípom právnej istoty.

7. Ďalšie vyjadrenia strany sporu nepodali.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), t. j. v medziach odvolaní podaných žalovanou a dôvodov v nich uvedených.

9. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý záujem.

10. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Žalovaná uplatnila odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutia súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

13. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na

skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

14. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

16. Odvolací súd ďalej preskúmaním veci zistil, že súd prvej inštancie na základe vykonaných listinných dôkazov dospel k nesporným skutkovému zisteniu, že žalobca ako veriteľ (pôvodne pod obchodným menom Poštová banka, a.s.) so žalovanou ako dlžníčkou uzavreli dňa 24.07.2019 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, dobrá pôžička, na základe ktorej sa dohodli na poskytnutí bezúčelového úveru (bod 2.2) vo výške 10.000,- EUR a v ktorej boli uvedené podmienky: výška úveru 10.000,- EUR, celková čiastka úveru: 16.044,47 EUR, počet splátok: 96, splátka 166,09 EUR, poplatok za poskytnutie úveru vo výške 100,- EUR, výška anuitnej splátky 154,09 EUR, mesačné náklady spojené s poistením 12,- EUR, ročná úroková sadzba: fixná 10,50 %, RPMN 13,90 %, priemerná hodnota RPMN 8,39 %, splatnosť prvej splátky: 15.08.2019, dátum konečnej splatnosti: 15.07.2027, dátum splátky k: 15. dňu v mesiaci, doba trvania zmluvy: na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov.

17. Správne bolo aj skutkové zistenie prvoinštančného súdu, že po tom, čo žalovaná bola písomnosťou žalobcu zo dňa 11.01.2023 vyzvaná na úhradu sumy 944,02 EUR, pozostávajúcej z omeškanej platby vo výške 926,02 EUR a poplatkov vo výške 18,- EUR v lehote 15 dní od doručenia spolu s upozornením, že žalobca je oprávnený vyhlásiť úver predčasne splatným v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy, žalobca následne vyzval žalovanú výzvou zo dňa 07.02.2023 na okamžitú úhradu úveru ako predčasne splatného v celom rozsahu v celkovej výške 8.737,99 EUR. Uvedené skutočnosti vyplývajú z listov žalobcu zo dňa 11.01.2023 a 07.02.2023 adresovaných žalovanej (v spise založených na č. I. 16 a 16 p. v.) a žiadna zo strán sporu tieto skutočnosti nenamietala. Odvolací súd konštatuje, že nakoľko skutkové vady napadnutého rozhodnutia nezistil, nedošlo ani k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods.1 písm. f) CSP.

18. Súd prvej inštancie však následne z uvedených skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver o tom, že vyššie popísaným postupom žalobcu došlo k splneniu podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celej jeho pohľadávky z úverovej zmluvy v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že zo žiadneho z týchto ustanovení nevyplýva povinnosť konkretizovať vo výzve ako právnom úkone podľa § 565 Občianskeho zákonníka omeškanú splátku úveru pod sankciou neplatnosti takého právneho úkonu. Súd prvej inštancie dôvodil tým, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov, na ktoré poukazovala žalovaná, z ktorých takýto názor vyplýva, pretože záväzné pre neho sú len rozhodnutia publikované v zbirke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. judikatúra opakovane vyjadrená vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu. Z týchto dôvodov neakceptoval obranu žalovanej založenú na argumentácii, že účinky mimoriadneho zosplatenia úveru v danom prípade nenastali v dôsledku neplatnosti právneho úkonu žalobcu - výzvy zo dňa 11.01.2023 z dôvodu, že v nej nebola označená konkrétna mesačná splátka, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru.

19. Podľa § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie

v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

20. Podľa § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže obchodník uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

21. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

22. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

23. Sporná otázka, či je náležitosťou právneho úkonu, ktorým si veriteľ uplatnil právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka spojené s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, aj konkrétne určenie splátky, pre nezaplatenie ktorej k uplatneniu tohto práva došlo a či prípadné neuvedenie spôsobuje neplatnosť tohto právneho úkonu, bola predmetom posudzovania vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR.

24. Podľa záveru Najvyššieho súdu SR vyjadrenom v uznesení sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024 „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“

25. Najvyšší súd SR v neskoršom uznesení sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024 uzavrel, že „...v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený“.

26. Rovnako Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024 dôvodil, že „...neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka...“.

27. Odvolaciemu súdu je známe aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, podľa ktorého sa „dovolací súd nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení; ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premičacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“ Predmetné rozhodnutie je však rozhodnutím ojedinelým, na

ktoré súdna prax Najvyššieho súdu SR nenadviazala; naopak, z vyššie citovaných rozhodnutí vyplýva jednoznačný záver Najvyššieho súdu SR, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný na základe ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už vo výzve, upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže predčasne môže zosplatiť celý dlh.

28. Napokon sporná otázka splnenia podmienok pre platné mimoriadne zosplatnenie bola vyriešená v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.02.2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022, kde najvyšší súd uzavrel, že: „...„bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone stanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo 37 ods. 1 OZ).“ Predmetné rozhodnutie bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č.3/2025 pod R 34 a právna veta z neho znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (plynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ).“ Predmetné rozhodnutie tak predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky v otázke splnenia zákonom stanovených podmienok pre platnosť mimoriadneho zosplatnenia pohľadávky dlžníka.

29. Záver súdu prvej inštancie v prejednávanej veci, že v danom prípade došlo k platnému predčasnému zosplatneniu celého úveru a že žalobca si oprávnene uplatnil nárok na splatenie celého úveru i napriek tomu, že ako veriteľ vo výzve podľa 53 od. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka nešpecifikoval, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú mesačnú splátku predčasne zosplatiť svoju pohľadávku z úverovej zmluvy, vychádza potom z nesprávneho právneho posúdenia veci a je v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou súdov Slovenskej republiky. Odvolací súd preto konštatuje právnu vadu rozhodnutia v zmysle odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. h) CSP, pretože súd prvej inštancie na zistený skutkový stav obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval.

30. Podľa § 216 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

31. Podľa § 216 ods. 2 CSP súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

32. Podľa § 217 ods. 1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

33. Z viazanosti súdu tzv. petitom (návrhom výroku súdneho rozhodnutia, vydania ktorého sa žalobca domáha) vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy strán sporu a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú (tzv. zásada „ne ultra petitum“) a nepochybne i to, že nemôže prisúdiť iné plnenie, než ktorého sa strany sporu domáhali. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom.

34. Je nesporné, že žalobca si v predmetnom spore uplatnil peňažný nárok skutkovo vymedzený ako plnenie z mimoriadne zosplatneného úveru, pričom argumentoval tým, že pre platné zosplatnenie nebolo potrebné vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka konkretizovať splátku, pre nezaplatenie ktorej došlo k mimoriadnemu zosplatneniu zostatku nesplateného úveru. Pretože z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že k platnému zosplatneniu nedošlo práve z dôvodu neuvedenia tejto konkrétnej splátky vo výzve zo dňa 11.01.2023, odvolací súd dospel na rozdiel od prvoinstančného súdu k záveru, že žalobou uplatnený nárok na zaplatenie celého predčasne zosplatneného nedoplatku úveru s príslušenstvom nebolo možné žalobcovi priznať. Zároveň rešpektoval závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024, na ktoré poukazovala aj žalovaná vo svojom odvolaní, v zmysle ktorých nie je možné priznať žalobcovi plnenie uplatnené žalobou, resp. jeho časť z iného skutkového základu, než bol vymedzený v žalobe, a to vzhľadom na zásadu „ne ultra petitum“, vyjadrenú v § 216 CSP.

35. Odvolací súd po zistení, že žalobca opodstatnene uplatnil odvolací dôvod podľa 365 ods. 1 písm. h) CSP, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I.

a III. a doplniaci rozsudok v napadnutej časti vo výroku I. podľa § 388 CSP tak, že žalobu zamietol a plne úspešnej žalovanej podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).